

vuurroode vlekken op haar wangen, elk van zijn bewegingen volgde.

Zorgzaam, zooals ze gewoon was, schonk ze zijn thee door het zilveren zeefje, met juist zooveel suiker en zoo weinig melk als zijn verwende smaak verkoos.... de slaafsche, jarenlang gekweekte gewoonte, hem ergernis te besparen en te vermijden wat zijn heftigen aard prikkelen kon, verlamde ook nu haar moed voor de vraag die haar brandde.... doch strak-gespannen stond nog haar argwaan en ze beloofde zich: ze zou weten.

Het kind, in den ban van het zwoele zwijgen, schoof stil haar leeg bordje naar moeders kant, klom toen, gesteund door Lize, uit de tafelstoel en zocht haar speelgoed in de serre weer op.

Lanzaam vergingen de minuten. Herbert had zijn bord terzij van de courant getrokken en zich zwijgend een boterham gemaakt.

Zijn oogen zagen naar de pendule, Lize, met haar rug naar den schoorsteen, begreep dat het laat moest zijn door hun twisten op de slaapkamer; waarom rekte hij nu bovendien zijn gewoonlijk haastig ontbijt:?

Toen brak hij de nijpende stilte. Zijn staal-grijze oogen zagen haar kalm-onverschillig aan, terwijl hij de courant ineenvouwde.

„Zèg, waarom zit je me zoo aan te staren?” vroeg hij luchtig en zonder eenige boosheid in zijn toon.

Onder het plooiend rood harer morgenjapon bewoog snel haar smalle borst; nog durfde ze, verlamd door zijn koel-klaren blik, de vermetele vraag niet wagen.

„God zèg toch iets”, viel hij geprikkeld uit, „Je kunt toch antwoorden als ik je iets vraag?”

Maar nu vloog zij op van haar stoel; drift om zijn kwetsenden toon stuwde haar moed:

„Die brief....?” drong ze heesch, hem strak aanzierend.

„Welke brief? Deze?” Hij nam, kalm-verbaasd, het paarse couvert in zijn hand.

Over de tafel heen boog ze zich naar hem toe:

„Nou waarom.... waarom geef je hem mij dan niet....?”

Nu lachte hij spottend, luid-op:

„O, waait de wind uit diè hoek? Ben je weer 'ns jaloersch? Na al wat je me daarstraks hebt verweten dacht ik niet, dat je op zoo'n ongeluk als ik....”

Haar vingers nepen zich om de tafelrand.

„Ik wil weten van wie die brief is,” hijgde ze, haar gezicht vlak vóór 't zijne. Hij stak, met een breed gebaar, het couvert in de binnenzak van zijn jas, trok er meteen z'n sigarenkoker uit.

„Dan had ik hem daarstraks gelezen als ik jou was”, zei hij laconiek, „toen heb je er alle tijdvoor gehad.”

Als een geslagen kind stond ze; pijnlijk-belachelijk tegenover zijn goedmoedigen spot.

Met z'n sterke witte tanden beet hij de punt van z'n sigaar:

„Lies — kind toch”, meende hij hoofdschuddend, „wat kun jij je opwinden om niets!”

„Om niets?” herhaalde ze, maar op klagenden toon nu, haar stem heesch van tranen. „Ik weet immers wie er tusschen ons staat....”

Hij had op den schoorsteen naar lucifers gezocht.

„Onzin”, zei hij, schrappend langs het doosje en zijn gezicht bukkend, zoodat even het rosse vlammetje kaatste in zijn helle oogen; „Tusschen jou en mij zit jou huissloverij, je eeuwig thuis zitten om het kind....”

„Nou ja....” voorkwam hij haar verontwaardigd antwoord, „ik wéét het wel — het kind heeft veel zorg noodig.... maar gòd — als ik moe van m'n werk kom wil ik wel 'ns wat anders, 'n beetje vroolijkheid....”

„Vroeger....” begon zij mat, met weer de stille wanhoop in haar oogen.

Met een zucht en een halven lach, lei hij zijn hand op haar schouder.